

De origine Ducum Brunsvic. & gentis Romanae
Actionum.

II n
3299

AVGVSTVM CONNVBIVM
SERENISSIMI
PRINCIPIS AC DOMINI
DOMINI
FRIDERICI

MARGGRAVII BRANDENBVRGICI
BORVSSIAE SILESIAE MAGDEBVRGI CLIVIAE IULIACI
MONTIVM STETINI POMERANIAE CASSVBIORVM VANDALORVM
MEGAPOLEOS ET CROSSAE DVCS BVRGGRAVII NORIMBERGENSIS
PRINCIPIS HALBERSTADIENSIS MINDENSIS CAMINIENSIS VANDALORVM
SVERINI RACEBVRGI ET MVRSII COMITIS HOHENZOLLERAE
GLAZAE MARCAE RAVENSBERGAE ET SVERINI TERRARVM RAVENSTEI-
NENSIS ROSTOCHIENSIS ET STARGARDIENSIS DYNASTIAE RELIQVA
CIRCVLV FRANCONICI SVPREMI CAMPIMARSCHALLI AC TRIVM
LEGIONVM EQVESTRIVM AC FEDESTRIVM PRAEFECTI

PATRIAE PATRIS INDVLGENTISSIMI

CVM

SERENISSIMA PRINCIPE AC DOMINA

DOMINA
SOPHIA CAROLINA
MARIA

DVCE BRVNSVICENSE GVELFERBYTANA &c.

DIE XX SEPTEMBRIS M D CC LIX
FELICISSIME BRVNSVIGAE

INITVM

SIMVLQVE DIEM NATALEM

MATRIS PATRIAE INDVLGENTISSIMAE

PRIMVM NOBIS DIE VII OCTOBRI

OMINE FAVSTO ILLVSCENTEM

COLLEGIVM CHRISTIAN-ERNESTINVM

DIE VIII OCTOBRI

CONGRATVLATVR

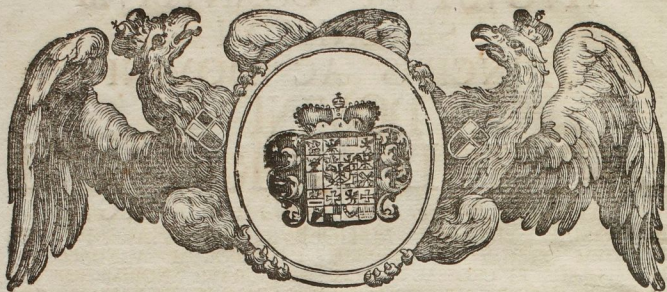
INTERPRETE

M. IOANNE PVRRVCKER

P. P.

Baruthi litteris Friderici Eliae Dietzeli
Aulae, Cancellariae et illustris Collegii Christian-Ernestini typographi.

Si illustribus familiis non parum conciliat ornamenti antiquum genus, ut a remotissimorum temporum memoria possint suam repetere originem; Longe profecto collucent fulgentiore sidere, cum virtutum splendor fumosas illuminat imagines. Vetustas enim stemmatis maiorum gloria et excelsi animi documentis corroborata, mira solet hominum pectora dulcedine perfundere. Ipsa enim longinquitas temporis persè iam est venerabilis, sed cum ad eam aequi rectique decus accedit, maiori censetur digna honore. Germania præ caeteris Europæ partibus hac eminere videtur prerogatiua, ut celsissimas principum domos, non sæcula et anni tantum, sed et virtus et gloria commendent. Serenissimum Brunsvicensium ducum res gestæ eorumque vltima stirps, si qua nobis deessent exempla, luculentissime id illustraret. Omnes enim in hoc conveniunt historici: Serenissimam ducum Brunsvicensium domum illustris et vltimæ stirpis esse. Peucerus in chronico Carionis vincit: Estenses vetustissimæ esse originis Marchiones et in Germania duces Brunsvicenses et Luneburgenses ex Welpho Azonis filio, qui Bavariam obtinuit, ortum trahere suum. Alii longe antiquius huius splendidæ familiæ adscribunt principium. Sunt enim, qui hanc illustrem gentem ab Actiorum familia, quæ Romuli sortuit temporibus descendere, dicunt. Peucerus, de quo ante mentionem inieci vult: Atestinam domum adeoque et Brunsvicensem ex Longobardorum veterum natam sanguine illustri et numerosâ serie tandem Azone patre ex Clementia Welphi Bauarici filia condidisse clarissimas duas familias. Cum autem prius, quam Longobardi Italiæ fines invaderent, Actii præclare rebus gestis inclaruissent; satis erit a partibus stare illorum, qui contendunt, ab Roma iam condita et auctoritate et opibus Actiorum viguisse familiam. Longo deinde temporis tractu concessit hæc Actiorum gens eas habitatum oras, quas hodiernum Veneti obtinent. Memoria inprimis ex hac stirpe Caius Actius de Este dignus videtur, quoniam filius eiusdem nominis rei militaris sic fuit peritus, ut totius hac arte facile primus haberetur Italiæ. Barbaras gentes eo tempore Italiæ terras maxima multitudine inundasse, veteres migrare iussisse colonos, quod deinceps cruenta excitavit bella, nemo ignorat, nisi qui omnium est rudis litterarum. Acerbo hoc fato Italiæ regiones anno trecentesimo nonagesimo recuperata salute vexabantur, cum Visigothi Alarico duce, infectis peterent Italiam signis.

signis. Cui Actii opera in bello, quod Honorius Caesar cum Alarico de principatu gessit, tanti aestimabatur, ut ob praecclare Honorio praefita officia, Quatuorviri, Decurionis et Senatoris Romae dignitate ornatus esset. Defauctiente hoc Visigothorum furore, alia tempestas belli exoriebatur priori longe calamitosissima. Non enim multo post Herulorum turba tentavit stabilem sibi in Italia sedem erigere, sed cum princeps Estensis eos aggrediretur, tantam acceperunt plagam, ut ducentis millibus barbarorum caesis, reliqui fusi fugatique sint. Nisi medio victoriarum cursu Actius mortalitati ereptus fuisset; maiora fortitudinis posuisset monumenta. Iacturam, quam in hoc principe Italia fecit, generosus filius Forestus compensavit. Hic enim trium fratrum, quos parens reliquit, minimus non stirpem propagavit modo, sed etiam adolescens fortissimi parentis omni data occasione, presit vestigia. Nam acri praelio, quod Romani cum Attila in campis catalaunicis commiserunt, maximam victoriae partem de Attila deportatae sibi Forestus omni iure vindicare potuit. Cum hic satis gloriae, satis sibi vixisset, anno quadringentesimo quinquagesimo tertio diem obiit supremum, vno tantum superlito filio, quem Acharinum appellant historici. Tunc temporis Odoacer Herulorum tyrannus Italiae maximas fecit depopulationes adeoque et Acharini deustantur haeredia, quae quidem pro hostium institutibus defendere studuit, sed tam infelici euentu, ut in pugna prope Lodos inita, multitudine hostili oppressus vitam omni laude dignissimam posuerit. Post Acharini obitum facillimi fuit negotii, ut Odoacer imperio Romano occidentem spectanti finem imponeret. Erat enim propter crebras hostium incurfiones omnibus exhaustum facultatibus. Acharinus filium habuit Azonem I, qui et iam paternis bonis priuabatur ab Herulis, quare coactus est se ad Theodonem Bauariae ducem conferre, cuius auxilio vniuersas, quas perdidit paucorum lapsu annorum in suam redegit potestatem, prouincias, quin imo auxisset easdem, nisi subito correptus morbo decessisset, quod factum quingentesimo tricesimo octauo post Christum natum, annales testantur. Azoni liberis orbatu successit Tiberius Aurelii Actii vnicus filius, qui haereditatis iure Aetfinae, Vincenzam et Feltram adit. Nihil memoratu dignum hoc regnante accidit. Reliquit nepotem, cui Maximus erat nomen. Ostgothorum principatus in Italia ad finem properavit eo tempore. Domui Aetfinae ademptas omnes restituit possessiones Maximus. Huius filius nomine Bonifacius ideo in literarum vivit monumentis, quoniam illius tribuitur virtuti, ut Ostgothorum reliquiae in finibus Italiae extirparentur. Iustinianus enim primus imperii Orientalis imperator deleturus Ostgothos misit Narsen, cui se Bonifacius iunxit et quingentesimo quinquagesimo quarto tanta adiutus felicitate cum hostibus pugnavit, ut ipse rex Totilas, innumeris suis interfectis, vita priuaretur. Teias Totilam excipiens non mitiore utebatur fortuna. Est enim alio, quod cum Bonifacio inuit, praelio vita et regno exutus. Valerianus post patris obitum coepit regere prouincias, quae nondum sub moderamine orientalium caesarum frui poterant dulcedine pacis. Narses, quem in bello aduersus Ostgothos vbique comitabatur felicitas, ab imperatrice Iustina iustus est ad pensa Constantinopolim redire Italia, qua contumelia affectus sic exanduit ira, ut responderet: se telam exordiri, quam superba non posset pertexere mulier. Suis etiam stetit promissis. Narses enim Longobardos inuitavit, qui diu Italiae vexarunt regiones. Valerianus itaque solus Longobardorum armis sua opposuit, quippe cui nihil antiquius fuit, quam patriae libertas, pro qua nullus dubitavit vitam profunderere, cecidit enim fortiter pugnans in procello cum Longobardis habito. Valerianus filius Aldoradis fuit, qui orbus liberis Gundelhardum Germanum fratrem habuit successorem, virum qui omnium de se superavit opinionem. Nam egregius animi dotibus instructus, iustitiae fama florens et rem militarem adprime doctus eam sibi comparavit gloriam, ut Dagoberti primi Francorum regis dextra manus esset nuncupatus. Gundelhardo erant duo filii nati, Aldoradis et Herbertus. Aldoradi progenies in nepote istius extincta est, quam ob rem Heribertus natu secundus Gundelhardi filius duodecim annos Aetfinae domus laudabiliter rexit ditio-

FX Tm 3094
X 36 86 478

ditionem, quem vnicus filius sequebatur Ernestus nomine. Non diu hic erat in viuis. Rauennae a Luitprando obfessae sexto Longobardorum rege telo perfoſſus periit, Henricum relinquens, qui post patris mortem Ateſtinum accepit agrum et propter maiorum in patriam merita a Carolo magno Trauiſina regione donatus et praeterea id aſſectus est, vt domus celsissima Ateſtina Marggrauatus titulo inſigniretur. Berengarius Ernesti haeres fuit, ad quem paternae poſſeſſiones deferebantur. Iam ab adoleſcentia prima, inſidole haud vulgari, morum elegantia in ſe conuertit oculos, cum quibus in aula caeſaris Caroli magni verſabatur. Multi ergo prudentiores, qui ex iſſis adoleſcentiae meditamentis iudicauerunt, qualis futurus eſſet, ſua non ſunt decepti opinione. Poſt deceſſum Caroli mox inter Bernhardum Pipini filium, quem imperator teſtamento Italiae ſcripſerat regem, et Ludouicum Caroli minorem filium atrox mouebatur controuerſia. Ludouicum eodem in teſtamento conſtitutum erat Romanorum imperator. Aege tulit id Bernhardus, iſſi enim ſibi diadema voluit imponere. In eo iam fuit, vt res armorum vitraderetur diiudicanda, ni eam Berengarius flexiſſet, vt omnis contentio per amicabilem compoſitionem ſedata eſſet. Ex quo tempore Berengarius laus, gloria et auctoritas mirum in modum creuit. Habuit hic princeps laudabilis tres filios, quorum natu vltimus Otto propagauit ſtirpem. Auſtis mirifice ab hoc paternis bonis, vita deceſſit Hunibertum filium relinquens ſucceſſorem. Sed et hic ciuium deſideratiſſimus princeps, vix cum regere coepiſſet principatum, naturae debitum ſoluit. Ottoni tres fuerunt filii, Hugo, Azo tertius et Siegfried, quorum primus ab Ottone Caefare Mediolanenſem, Monferatenſem Pedemontanum et Genuenſem in clientelam accepit ducatus. Frater Hugonis erat Azo tertius, cuius liberi ſine prole maſcula deceſſerunt. Siegfried fratris eorumque liberis ſuperſtes Luccam et Parmam domui Ateſtinae addidit. Actius Siegfriedo natus Placentiam territorio auito adiecit. Theobaldus tum et Albertus patris fuerunt haeredes, Theobaldi filius, quem hiſtorici Bonifacium nominant, diſionis terminos protulit, Mantuam ac Mediolanum adjuuens. Albertus Azonis II filius prole Bonifacii exſtinſta poſſedit Marggrauatum Eſtenſem, qui caeſaris Ottonis ſecundi ſorem Adelheid duxit vxorem, ex quo matrimonio in Alberti venerunt poteſtatem multae in Italia vires et in Germania nobiliſſimum Friburgum. Poſiit iam ſcelſiſſima domus Eſtenſis, a qua ſereniſſimi proficiuntur duces Brunſuicenſes, anno milleſimo centeſimo quinto firmiſſima in Germaniae ſinibus amplifiſſimarum prouinciarum fundamenta, quae domus potentiſſima teris non vnum, ſed plures dedit principes, duces reges. Quidni laetabimur, ex hoc vetuſtiſſimo ſtemmate ex tam illuſtri ſanguine diuinam prouidentiam reſeruaſſe noſtro Sereniſſimo Principi regnanti FRIDERICO coniugem omnibus condecoratam virtutibus. Brandenburgica et Brunſuiceniſis domus, quae ſumma vtriuſque ſubditorum voluptas eſt, aſtori denuo copulatur vinculo. Hinc, Aula, templa, proceres et artium domicilia laxant hodie laetitia animos. Ac non tantum Auguſti connubii Brunſuigae celebrati feliciffime et natalitiorum recolunt memoriam; ſed quoque ardentiffima fundunt et ſolunt pro Parentum patriae clementiſſimorum incolumitate, vita, ſalute, vota. Collegium Chriſtian-Erneſtinum publici huius gaudii ſit particeps, iuſtus ſum id exponere, quod munus obibo, cum oratione panegyrici de Heroibus ex ſereniſſima domo Brunſuiceniſium ducum dixerō. Vos Maecenates, Patronos, omni qua par eſt animi demiffione, obſequio, vt huic ne dedignemini intereſſe actui, rogo oroque.

P. P. Dominica XVII poſt Trinitatis.

1018
1110

De origine Ducum Brunsvic. e gente Romana
Actionum.

II n
3099

AVGVSTVM CONNVBIVM
SERENISSIMI
PRINCIPIS AC DOMINI
DOMINI
FRIDERICI

MARGGRAVII BRANDENBVRGICI
BORVSSIAE SILESIAE MAGDEBVRGI CLIVIAE IVLIACI
MONTIVM STETINI POMERANIAE CASSVBIORVM VANDALORVM
MEGAPOLEOS ET CROSSAE DVVIS BVRGGRAVII NORIMBERGENSIS
PRINCIPIS HALBERSTADIENSIS MINDENSIS CAMINIENSIS VANDALORVM
SVNERINI RACEBVRGI ET MVRSI COMITIS HOHENZOLLERAE
GLAZAE MARCAE RAVENSBERGAE ET SVNERINI TERRARVM RAVENSTEI-
NENSIS ROSTOCHIENSIS ET STARGARDIENSIS DYNASTAE RELIQVA
CIRCVLII FRANCONICI SVPREMI CAMPIMARSCHALLI AC TRIVM
LEGIONVM EQVESTRIVM AC FEDESTRIVM PRAEFECTI
PATRIAE PATRIS INDVLGENTISSIMI

^{CVM}
SERENISSIMA PRINCIPE AC DOMINA
DOMINA
SOPHIA CAROLINA
MARIA

DVCE BRVNSVICENSE GVELFERBYTANA &c.
DIE XX SEPTEMBRIS M D CC LIX
FELICISSIME BRVNSVIGAE

^{INITVM}
SIMVLQVE DIEM NATALEM

MATRIS PATRIAE INDVLGENTISSIMAE

PRIMVM NOBIS DIE VII OCTOBRI
OMINE FAVSTO ILLVSCENTEM

COLLEGIVM CHRISTIAN-ERNESTINVM

DIE VIII OCTOBRI
CONGRATVLATVR

INTERPRETE

M. IOANNE PVRRVCKER
P. P.

Baruthi litteris Friderici Eliae Dietzelii
Aulae, Cancellariae et illustris Collegii Christian-Ernestini typographi.

